

Sygn. akt V Ca 1143/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Adrianna Szewczyk-Kubat
po rozpoznaniu w dniu 26 września 2019r. w Warszawie
na posiedzeniu niejawnym
sprawy z powództwa D. B.
przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.
o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie
z dnia 16 listopada 2018 r., sygn. akt I C 1690/18

oddala apelację.

Sygn. akt V Ca 1143/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 stycznia 2018 r. D. B. domagała się zasądzenia od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 250 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 24 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty, a także kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w sprzeciwie od nakazu zapłaty zaskarżył nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2018r. w sprawie I C 1690/18 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo.

Apelację od wyroku złożyła powódka, która zaskarżyła wyrok w całości zarzucając mu:

I. Naruszenie przepisów prawa materialnego:

a) artykułu 7 pkt. 1 lit b Rozporządzenia nr 261/2004, zgodnie z którymi pasażerowi przysługuje prawo do odszkodowania w przypadku opóźnienia lotu,

b) artykułu 3 pkt. 3 w związku z punktem 2.2.2. zawiadomienia komisji zawierające wytyczne interpretacyjne dotyczące rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w7 przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 2027/97 w sprawie odpowiedzialności przewoźnika lotniczego z tytułu wypadków lotniczych zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 889/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (2016/C 214/04).W oparciu o wskazane wyżej zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz D. B. kwoty 250 euro wraz z odsetkami od dnia 24.06.2017 roku do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za obie instancje, względnie, z ostrożności procesowej wnosila o uchylenie zaskarżonego wyroku i

przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania odwoławczego, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy uznał za prawidłową ocenę prawną i wnioski wyprowadzone przez Sąd Rejonowy w przedmiocie niewykazania, aby powódka spełniła przesłanki pozwalające objąć ją regulacjami zawartymi w rozporządzeniu (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, aczkolwiek nie podzielił stanowiska tego Sądu co do zaniechania strony powodowej.

W toku postępowania strona pozwana podniosła, iż powódka nie wykazała, aby podróżowała odpłatnie, gdy tymczasem art. 3 ust. 3 w/w rozporządzenia wskazuje, iż rozporządzenie nie ma zastosowania właśnie do pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, która nie jest bezpośrednio lub pośrednio dostępna powszechnie.

Wobec zakwestionowania przez pozwanego odpłatności usługi Sąd Rejonowy udzielił stronie powodowej terminu do zajęcia stanowiska i złożenia wniosków dowodowych w tym zakresie. Ze względu na okoliczność, iż w określonym terminie nie wpłynęło żadne pismo procesowe od powódki, Sąd ten uznał, iż nie zajęła ona stanowiska, nie wykazała tym samym, aby rozporządzenie miało do niej zastosowanie.

Tymczasem dołączone do apelacji dokumenty, tj. odpis pisma procesowego z dowodem nadania i wydrukiem śledzenia przesyłki pozwalają wnioskować, że powódka reprezentowana przez pełnomocnika wywiązała się ze zobowiązania poprzez zajęcie stanowiska na piśmie. Tym samym wnioskowanie Sądu I instancji okazało się częściowo niezasadne.

Tym niemniej Sąd Okręgowy zważył, że w złożonej apelacji powódka podniosła te same argumenty co w zaginionym piśmie procesowym. Mianowicie zdaniem jej pełnomocnika wytyczne interpretacyjne do rozporządzenia z 2004r. wskazywały, iż art. 3 ust. 3 praktycznie stosuje się wyłącznie do personelu przewoźników.

Z takim stanowiskiem powódki nie sposób było się jednak zgodzić, absolutnie też taki wniosek nie wypływa z treści wytycznych cytowanych przez powódkę. Wprost z treści tego przepisu wynika bowiem, że przepisów rozporządzenia 261/2004 nie stosuje się do wszystkich pasażerów podróżujących bezpłatnie lub na podstawie taryfy zniżkowej, pod warunkiem, iż były to zniżki specjalnie, nie będące powszechnie dostępne. Gdyby art. 3 ust. 3 rozporządzenia miał dotyczyć jedynie pracowników przewoźników i ewentualnie ich rodzin, nie byłoby potrzeby tak szerokiego określenia grupy osób nieobjętej rozporządzeniem, a z drugiej strony byłoby zasadnym doprecyzowanie tej kategorii.

Co więcej, z zapisu interpretacji wynika, że wyjaśnieniu został poddany drugi człon przepisu, a mianowicie pojęcie „taryfy zniżkowej”, którymi to taryfami mogą być objęci właśnie pracownicy przewoźników.

Stanowisko powódki byłoby też sprzeczne z samym celem regulacji, którym było nieobciążanie przewoźnika dodatkowymi zobowiązaniami na podstawie przepisów rozporządzenia 261/2004 w przypadku, kiedy przewoźnik lotniczy oferuje przelot bezpłatnie lub za specjalną zniżką w szczególnych sytuacjach, a który to lot nie przynosi mu zysku.

Rację miał natomiast Sąd Rejonowy, iż powódka miała możliwość wykazania odpłatności przelotu, czy to przez wykazanie dowodu zapłaty, czy złożenie umowy z tourooperatorem. Skoro zaś powódka nie zrobiła tego przed Sądem I instancji, ani przed Sądem odwoławczym, orzeczenie Sądu I instancji należało uznać za prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 385 k.p.c. oddalił apelację.